

LOVINA

Četa prljave dece baca kamenčice u vodu. Pecaroši psuju one koji su ih napravili, mahalu iz koje su došli, i školu u koju nisu otišli. Rasteraće im svu ribu.

Kad sam prvi put došao ovamo, pažnju mi je privukla probušena fudbalska lopta zalepljena za obalu, i što sam je duže posmatrao, to mi je više ličila na prvi rođendanski poklon koji pamtim. Zagledan u izduvani dronjak okružen flašama, kesama i masnim blatom, podsećao me je na nespretno šivenje više puta pocepane krpore, i na dečju viku u prljavom parku u kom sam redovno drao kolena, iako su me na fudbalu birali poslednjeg.

Tresao sam se od hladnoće s dežurnim ispijačima piva, penzionerima i ponekim zalutalim japijem dok smo, uglavnom u tišini, posmatrali vodu i nekoliko štapova za pecanje. Svoju opremu sam pozajmljivao drugima. Ostaci flaša od zelenog stakla podsećali su me na novi servis za ručavanje koji je kupila žena s kojom živim, i na ručak na koji kasnim svakog dana. Navikao sam na sladak miris truleži i tupi bol u zanokticama. Grizla me je savest, ali nedovoljno jako da bih otišao.

Dok su se mlohove mrvice lagano utapale u prljavštinu, pecaroši su počeli da komentarišu potencijalni ulov, a ja sam, kao i uvek, stajao sa strane. Jedan od stalno prisutnih na keju, ako uopšte tako mogu da nazovem obalu nakrcanu šrotom, tvrdio je kako je, u tom mulju, moguće uloviti šarana koji ima solidnih deset kilograma mesa. Ostali su ga zavitali. Ova priča se obično ponavlja na desetak dana.

Brojao sam plastične ambalaže, kartone i iskidane grane, pamtio ih i tipovao mesto na kom će se nasukati. Jednom sam u vodi video ram goblena. Ceo taj dan razmišljao sam o vezu koji je u njemu bio, prisećao sam se kuće svojih roditelja, zidova načičkanih slikama cveća i nevešto izrađenim šavovima veza koje je baba često kritikovala. Što sam više razmišljao o tome, to sam bio sigurniji da je plutajući ram onaj koji je visio u dnevnoj sobi, u njega je bila ušivena devojka koja čita.

Usporeno i nevešto stavljao sam mamce na udicu, u početku sam drugima okretao leđa dok to činim. Hladnoća mi je kočila ruke. Vrljavo sam kačio crve na kuke s kojih su labavo visili, nabadao prste u oštri metal, ali niko od kompanjona pecaroša se nije smejavao niti komentarisao moj izbor mamca. Ne znam šta bih radio s ribom, da je upecam.

Andela Đokić (1993, Beograd), studirala skandinavске jezike i književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu. Bila je stipendistkinja Univerziteta u Agderu i Univerziteta u Helsinkiju. Piše poeziju i prozu, predaje norveški i bavi se muzikom.